

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτά,
περυσσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ στὰς Ἐπαρχίας, — καί 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἰπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραθέρη — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Εἰκοσιπέντε τοῦ Ἀπριλίου,
πομπαὶ μεγάλαι τοῦ βασιλείου.

Ἐξήντα ἔξη κι' ἑκατό,
τὸν βασιλέα χαριεῖω.

Βασιλικά ταξείδια,
τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Λοιπὸν ἐπ' ἡγες, βασιλεῖ, εἰς τοῦ Μωριᾶ τὰ μέρη
τώρα ποῦ ἄρχισ' ἐκλογῶν δημοτικῶν ἀντάρα,
τώρα ποῦ μὲς 'στὴν ἀγορὰ ἡμέρα μεσημέρι
κάμεις γυμναῖς λαμποκοποῦν καὶ πέφτουν τόσα

[σμπάρα.

Κι' ἕνας τὸν ἄλλον ντουφεκᾷ, κι' ἕνας τὸν ἄλλον σφάζει,
καὶ πέφτουν βόλια σὰν βροχὴ καὶ σφαίραις σὰν χαλάζι.

Εἰς ὅποιον μέρος καὶ ἂν πᾶς θά κάψουνε ρετσίταις,
θὰ ὀδῇς Δημάρχους γύρω σου μαζὶ μὲ Δημαρχίταις,
θὰ πᾶς 'στὸ Ἄργος κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στ' Ἀνάπλι θὰ τρα-
[βήξης,
θὰ ὀδῇς παράταις, βασιλεῖ, ὅπου καὶ σὺ θὰ φρίξεις,
θὰ ἀκούσης λόγους φλογεροὺς καὶ τόσας διαχύσεις,
ποῦ ἴσως ἔλθῃς ἄρρωστος ἀπὸ τὰς συγκινήσεις.

Καὶ εἰς τοὺς Μύλους ἔπειτα γιὰ 'λίγο θὰ περάσης
καὶ ὑπηκόους θ' ἀπαντᾷς γυμνοὺς καὶ ψωραλέους,
μὰ πῆγες καὶ 'στὴν Τρίπολι διὰ νὰ συμβιβάσης
τοὺς Τournakιώταις τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς Χριστο-
[πουλέους,
ποῦ ἀπὸ τώρα σφάζονται 'στοὺς δρόμους σὰν ἀρνιὰ
καὶ κλαῖνε γυναικόπαιδα καὶ κάθε γειτονιά.

Κι' ἀπὸ τοὺς Μύλους ἔπειτα θὰ πᾶς 'στὴν Καλαμάτα
καὶ εἰς τὴν Μεγαλούπολι καὶ εἰς τὰ Φιλιτρά,
κι' ἐκεῖ σοῦ ἐτοιμάζεται τρικούβερτη παράτα,
ὁ δὲ κυρίαρχος λαὸς δὲν παύει νὰ μετρᾷ
πόσο 'στοὺς Μύλους ἔμεινες καὶ πόσο παραπέρα,
καὶ ξέρεῖ ποῦ ἐπέρασες τὴ μιά καὶ ἄλλ' ἡμέρα.

Κι' ἀφοῦ ἰδῇς τὴν ἡμέρον κι' εἰρηνικὴν Ἑλλάδα
θὰ τὰ πρυμνίσῃς ἔπειτα διὰ τὴν Μανωλάδα,
καὶ μὲς 'στὰ περιβόλια τῆς θὰ πᾶς νὰ ραχατέψῃς
καὶ ἴσως λάχανα σ' αὐτὰ καὶ πράσσα θὰ φυτέψῃς,
γιὰ νὰ τὰ κόψῃ μιά φορά τοῦ θρόνου τὸ στολίδι
μ' ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατο σπαθί τοῦ Εὐγενίδη.

Κι' ἀφοῦ ἡμέραις κάμποσαις εἰς τὸν Μωριᾶ περάσης
καὶ σὰν ἀσίκης βασιλεῖς μὲ τρόπο συμβιβάσης
τὰς μάχας καὶ τὰς ἐριδας μερίδων ἀντιθέτων
καὶ τῶν Μοντέγων τὸν καυγὰ μετὰ τῶν Καπουλέτων,
θὰ ἔλθῃς 'στὴν πρωτεύουσαν κατευχαριστημένος
διὰ τὸ φονευόμενον καὶ τὸ φονεῦον γένος.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὸ Ὑπουργεῖον ἡγήγορα νομίζω πῶς θὰ πέσῃ, διότι ἔτσι, Περικλῆ, σὲ μερικὸς ἀρέσει.
- Π.—Πῶς δηλαδὴ;...
- Φ.—Δὲν ἐννοεῖς;
- Π.—Δὲν ἐννοῶ καθόλου.
- Φ.—Καὶ πότε τάχα μ' ἐννοήσας, μαγκούφη τοῦ διαδούλου, γιὰ νὰ μὲ νοιώσῃς εὐκολὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ φύλλο;... δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα παρὰ νὰ δίνῃς ξύλο.
- Π.—Ὅντως λοιπὸν ἐπικρίνεται τοῦ Ὑπουργείου πτώσις;
- Φ.—'Αλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ διαδώσῃς.
- Π.—Μὰ πῶς θὰ πέσῃ, Φασουλῆ, τὸ βασιλεῦον κόμμα, ἀφοῦ καὶ ἄλλους βουλευτὰς ἐκέρδισε ἀκόμα;
- Φ.—Κι' ἐγὼ αὐτὸ, βρὲ Περικλῆ δὲν τὸ καταλαμβάνω, καὶ ὅλο συλλογίζομαι καὶ τὸ μολὸ μου χάνω.
- Εν τούτοις πέφτει, Περικλῆ...
- Π.—Μὰ πῶς ἔμπορεῖ νὰ πέσῃ;
- Φ.—Ὁ νοὺς ἀνθρώπου δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ χωρέσῃ, κι' ὅμως δὲν στέκεται καλά...
- Π.—Γιὰ πῆς μου, βρὲ, νὰ μάθω, διότι διατράξιν τῆς κεφαλῆς θὰ πάθω.
- Φ.—'Αλλόκοτον μυστήριον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάλι, ποῦ ἂν κάτῳ, Περικλῆ, σοῦ φέρνει τὸ κεφάλι. Πῶς ὁ κερδίζων εἰμπερεῖ νὰ βρῖσκεται χαμένος καὶ ὁμοῖος χάνει, Περικλῆ, νὰ εἶναι κερδισμένος, αὐτὸ δὲν τὸ κατάλαβα μὰ τὸ σταυρὸ ἀκόμη, καὶ ἀνετράπησαν θαρρῶ τῆς φύσεως οἱ νόμοι. Πῶς ὅταν ἔχῃς βουλευτὰς ἐξου περισσοτέρους κι' ὁ ἄλλος ἔχῃ, Περικλῆ, πολὺ ὀλιγωτέρους, σὺ μὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃς παρ' ἐλπίδα κι' ὁ ἄλλος νᾶλθῃ ἀντὶ σοῦ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα; Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα μὴ τὰ νομίζῃς γρίφους, κι' ἂν εἶναι μειονοψηφῶν ὁ ἔχων πλείους ψήφους, καὶ ἂν, συμφώνως πρὸς ἀρχὰς καὶ γνώμας νεωτέρας, ὑπερτερῇ ὁ ἀριθμὸν πολὺ ὀλιγωτέρως, δὲν πρέπει διατράξιν τῆς κεφαλῆς νὰ πάθῃς, διότι κι' ἄλλα ὡς αὐτὸ ἀργότερα θὰ μάθῃς. Καὶ ὅσον, φίλε Περικλῆ, ἐπέρχεται τὸ γῆρας, θὰ γίνῃσαι σοφώτερος καὶ ἀνθρώπος τῆς πείρας, θὰ φαίνοσ' ἕνας Περικλῆς μὲ ὀρθοτέρας φρένας καὶ δὲν θὰ ἔχῃς ὅπως πρὶν ἰδέας τετριμμένες. Εἰς ἄλλας δόξας, Περικλῆ, καὶ σὺ θὰ ἐμβλαύῃς καὶ οὔτε ὅπως σήμερα καὶ τότε θὰ πρεσβεύῃς πῶς πάντα τοῦ ἐλάσσονος τὸ πλεον ὑπερέχει, κι' εἰς νέα συμπέρασματα ἢ σκέψεις σου θὰ τρέχῃ. Οὔτε θὰ σκέπτεσαι ποτὲ ὡς πλείστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ τότε εἰς τὸ σκέπτεσθαι θὰ ἔχῃς ἄλλον τρόπον, καὶ θὰ φωνάζῃς τὸ βραδὺ πῶς εἶναι τὸ ἐπείγον, πῶς εἶν' ὀλίγον τὸ πολὺ καὶ τὸ πολὺ ὀλίγον.

- Τὰ πράγματα οὐδέποτε δὲν θὰ τὰ βλέπῃς ἴσα καθὼς τὸν δρόμο, Περικλῆ, ποῦ πᾶει 'στὰ Πατήσια, τὸ μαῦρο θᾶναι κόκκινο καὶ κόκκινο τὸ μαῦρο, τὸν Σταυρὸ θὰ τὸν λὲς Κωστή καὶ Κωνσταντῇ τὸν Σταυρὸν.
- Δι' ὅλα θὰ εὐρίσκωμεν διάφορον αἰτίαν, κι' ἂν ἔχῃ ὁ Χαρῖλαος ὡς τότε ἀπαρίταν, θὰ εἶναι πλειονοψηφῶν ὁ Θεωδωρῆς γιὰ σένα, καὶ ἴσως ἴσως, Περικλῆ, νὰ εἶναι καὶ γιὰ μένα. Κι' ἐγὼ πρὸς ἄλλα δόγματα τὴν προσοχὴν μου τρέπω, δὲν θέλω πρὶν τὰ πράγματα ὡς εἶναι νὰ τὰ βλέπω, δὲν θέλω πρὶν οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ καταλαμβάνουν, δύο καὶ δύο τέσσερα δὲν θέλω πρὶν νὰ κάνουν, ἄς βασιλεύῃ, Περικλῆ, καὶ ἄλλη θεωρία, δύο καὶ δύο 'στὸ ἐξῆς ἄς κάνουν μόνον τρία. Ἀνάποδα τὰ πράγματα καθέννας ἄς τὰ κρίνῃ, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὸ μετρεῖν μεταβολὴ ἄς γίνῃ, καὶ πᾶσαν ἀριθμητικὴν καὶ ἀλγεβρὴν ἀνοίγων ὀλίγον βλέπε τὸ πολὺ καὶ τὸ πολὺ ὀλίγον. Ἀπέκαμα σκεπτόμενος ὡς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, σιχαίνομαι τοῦ σκέπτεσθαι τοὺς τετριμμένους τρόπους, μᾶς φθάνει πλέον τῆς ζωῆς ἢ τὸση ἀηδία, μᾶς φθάνει πλέον ἢ κοινὴ καὶ παλαιὰ παιδεία, ἄς κάμωμεν συλλογισμοὺς ὀλίγον παραφόρους, ἄς ἀντιστρέψωμεν εὐθὺς τῆς λογικῆς τοὺς δροῦς, εἰς ἀλλοκότων σκέψεων ἄς ὑψωθῶμεν σφαίρας κι' ἄς μεταβάλωμεν ζωὴν μὲ γνώμας νεωτέρας. Ἐν τούτοις ὁ Μητσόπουλος, βρὲ Περικλῆ, ἐδῆγε κι' ἐψάλησαν νεώτεροι τοῦ Ὑπουργείου νίκαι, Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς, ἢ δόξα τῆς Ἑλλάδος, μὲ πίστιν καὶ πεποίθησιν ἔτι θὰ 'δῇ ὁ Ράδος, ἀγόρασε ὁ φουκαρᾶς βεγγαλικά δρεὶ κάρα κι' ἐπρόσμενε τῆς ἐκλογῆς τὸ τέλος μὲ λαχτάρα, μὰ μόλις ἐτοιμάζετο τὰ φώσφορα ν' ἀνάψῃ καὶ ὅλα τὰποφύρια του μαζὶ μ' αὐτὰ νὰ κάψῃ, ὁ Τρύφων ὁ Μητσόπουλος ἀνέλπιστα ἐδῆγε καὶ ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, μπαστούνην τὰ εὐρήκε. Καὶ τότε πλέον μὲ θυμὸν καὶ μὲ ἀπελπισίαν τὰ φώσφορά του ἔβγαλε εἰς τὴν δημοπρασίαν, καὶ ἀλλὰ ντοῦε, ἀλλὰ τρεὶ ὁ δυστυχὴς φωνάζει, ὡς ὅτου 'στὴ μισῇ τιμῇ ὁ Τρύφων τᾶγοράζει, κι' εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν τὰ ἔκαμε θυσίαν κι' ἢ Λεωφόρος ἔλαμψε ἀπὸ φωτοχυσίαν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡγήγορα τὸ Ὑπουργεῖον πέφτει, κι' ἔρωτα καὶ τὸν μπάριμπα μου, βρὲ Περικλῆ, τὸν ψεύτη.
- Π.—Ὅσοι λοιπὸν δρὸ φάσκελα καὶ μὴ γροθιά 'στὴ μύτη, διότι μ' ἐξεθέσας καὶ σήμερα, κοπρίτη.

Ὁ Ζέγγελης ἀντὶ ἐλθῆς ἐπῆρε πορτοκάλι
καὶ ὅμως ψήφους τέσσαρας ἐπιάσαμε καὶ πάλι.

Τάδε Δήμαρχοι πολλοὶ
ἔλεξαν τῷ βασιλεῖ.

Κύρ βασιλεῦ, ὅπου φορεῖς κορῶνα 'στὸ κεφάλι, ἔλα μ' εὐχαρίστησι καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη πῶς ἦλθες καὶ 'στὰ μέρη μας 'λιγάκι νὰ τὸ στρώσῃς, κι' ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψιν νὰ μᾶς ἀνταποδώσῃς, ποῦ ἦλθαμε κι' ἐκάμαμε εἰς τὸ ἀρχοντικὸ σου τότε ποῦ ἐμεγάλωσε ὁ πρὶν μεγάλος γυῖός σου.

Ἐὐχαριστοῦμε, βασιλεῦ, μὲ ὅλη τὴν καρδίαν μας, γιὰ τὸν ὅτι ἐλθεις βασιλεῦς νὰ φαίνοσαι ποζάντος, κι' ἐκαταδέχῃς νὰ ἐλθῇς καὶ εἰς τὰ χώματά μας, γιὰ νὰ ἰδῇς κι' ἀπὸ κοντὰ τί γίνεται 'στὸ κράτος, γιὰ νὰ ἰδῇς τοὺς προὔχοντας καὶ τοὺς Κοτζαμπασῆδες, ποῦ ἔως τώρα, βασιλεῦ, ποτὲ σου δὲν τοὺς εἶδες.

Κι' ἐμεῖς καθὼς μᾶς ἔγραψε ὁ κύρ Πρωθυπουργός σου ὅτι ἐνῆλιξ ἔγινε ὁ ζηλεμένος γυῖός σου καὶ εἶναι ἀνάγκη νᾶλθωμε 'στοῦ γυιῦ σου τῆς παράταις μὲ φουστανέλαις παστρικάς, τουζλούκια καὶ φλοκάταις, εὐθὺς ἐφασκελώσαμε τὴν κάθε μας δουλειὰ καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἦλθαμε μὲ πρῶτο, βασιλεῦ.

Κι' ἂν τότε δὲ μᾶς ἔγραψαν ἀπὸ τὸ ἄλλο κόμμα πῶς τὸ παιδί σου τᾶκριδὸ εἶναι μικρὸ ἀκόμα καὶ μᾶς ἐμπόδιζαν πολλοὶ νᾶλθωμε 'στὴν Ἀθήνα, ἀλλ' ὅμως δὲν ἀκούσαμε 'στὰ λόγια τῶν ἐκείνων, κι' ἀμέσως τὰ προμνίσσαμε γιὰ τὸ χρυσὸ Παλάτι μὲ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ λεδεντῆ γεμάτοι.

'Αλλὰ καὶ ἡ γυναῖκας μας κι' ἐκείναις ἢ καυμέναις, ἂν κι' ἔτωγε ἢ πρὶν πολλὰς νὰ εἶν' ἐγγαστρωμένας, γιὰ μὴ στιγμὴν ἐξέχασαν κι' αὐταῖς τὰ γεννητούρια καὶ ἐφόρεσαν φορέματα καὶ ἀσπρόρρουχα καινούρια, καὶ ἦλθαν 'στὸ Παλάτι σου μὲ φουσκωτὴν καιλιὰ, γιὰ νὰ τιμῇσιν τὸ σοφὸ παιδί σου, βασιλεῦ.

'Ακόμη δὲν ἔγραψαμε τὰ τόσα κοπιμμένα, ὅπου μᾶς ἔκαμες καὶ σὺ καὶ ὅλ' οἱ Ἀδελικοὶ σου... ἐκαταδέχῃς κι' ἐπιάσας μὲ ὅλους μας κουδέντα κι' ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε λεδέντικα μαζί σου. Καὶ εἶπαν κι' ἡ γυναῖκας μας καμπόσους χωρατᾶδες μαζί μὲ τὴν βασίλισσαν σὺν πρῶταις φιλενάδες.

Ἀκόμη δὲν ἔξεχάσαμε τοῦ Παλατιοῦ τὰ λούσα,
ἐκεῖνα τὰ περίφημα βασιλικά τσουμπούσα,
τῆς πέρδικαις καὶ τοὺς λαγούς, τῆς πάπαις καὶ τῆς χήναις,
καθὼς καὶ τῆς μισόγυναις κι' ἀφράταις μπαλαρίναις,
ὅπου μὲ κόρφους ἀνοικτοὺς ἐχόρευαν ὅτ' ἡ σάλα
μὲ τόσα ὑποκείμενα καὶ μούτσουνα μεγάλα.

Ἀκόμη δὲν ἔξεχάσαμε τὰ γέλοια καὶ τῆς τρέλλαις,
τοὺς σάλτους, τὰ τσακίσματα, τοὺς μόσχους, τῆς κανέλαις,
τῶν Ὑπουργῶν, τῶν Πρέσβειων καὶ στρατηγῶν τ' ἀσκέρι,
τάμαξια τὰ δλόχρυσα καὶ τ' ἄλλο νταραβέρι,
καὶ πέφτουνε τὰ σάλια μας ἀπ' τὴν πολλὴ γλυκάδα
ὅσ' ἂν θυμηθοῦμε καθεμὶν τοῦ μπάλου ἀγελάδα.

Καὶ ὅσ' ἂν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάναν τόσαις τιμαῖς μεγάλαις
κι' ἐκεῖνα ὅπου ἴδαμε ὅτ' οὗτο Παλατιοῦ τῆς σάλαις,
ὥσ' ἂν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάνει ἡ περιποίησίς σου
καὶ ἡ τιμὴ ποὺ ἤπιαμε κι' ἐφάγαμε μαζί σου,
μὰ καὶ σταυρὸ μᾶς ἔδωσαν ἀπὸ κουβαρνταλῆκι,
καὶ μόνο ποὺ δὲν ἤπιαμε καὶ ἴσως χαρτζηλίκι.

Καὶ ἀπὸ τότε λέμε πιά ὅτ' οὗτοι ἐκλογεῖς μας ὅλοι
πῶς ἐπαραμεγάλωσε τοῦ θρόνου τὸ βλαστάρι,
καὶ δὲν τοῦ λείπει τίποτα παρὰ νὰ μ' ἔσ' ὅτ' ἡ Πόλι
μὲ τ' ἄλλο τῆς ἀστραπῆς ὅσ' ἂν πρῶτο παλληκάρι.
Κι' ἂν ξαναγίνῃ καὶ γιὰ μᾶς κανένας νέος μπάλος,
θὰ γίνῃ κι' ὁ Διάδοχος ἀκόμη πιά μεγάλος.

Καὶ τώρα καλῶς ὥρισε εἰς τὰ δικά μας μέρη
μαζί μὲ τὴ βασίλισσα καὶ ὅλο σου τ' ἀσκέρι.
Θὰ παίξουν γιὰ χατήρι σου λαγούτα καὶ βιολιά,
θὰ φάμε τὴν καλλίτερη τοῦ φούρνου γκιουβετσάδα,
καὶ κρίμα ποὺ δὲν ἔχομε κι' ἐμεῖς, κύρ βασιλεῖ,
νὰ δώσωμε καὶ δεύτερη ὅτ' ἂν γυιὸ σου Μανωλάδα.

Πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ δώσωμε εἰς τὸ παιδί σου τώρα
γιὰ μιὰ μικρὴ ἐνθύμησι κανένα δύο δῶρα,
μὰ τίποτα δὲν ἔχομε καὶ ὅς μᾶς συγχωρήσῃ
κι' ἀπάνω μας μὲ τ' ἄτι του ὅς ἔλθῃ νὰ πατήσῃ,
καὶ θὰ μᾶς κάμῃ μάλιστα πολλὴ μεγάλη χάρι
ἂν θέλῃ γιὰ τ' ἀμπέλια του δραγάταις νὰ μᾶς πάρῃ.

Καλὰ ἐσκέφθης, βασιλεῖ, νὰ λθῇς σ' αὐτὰ τὰ μέρη
μαζί μὲ τὴ βασίλισσα καὶ ὅλο σου τ' ἀσκέρι.
Ἀπάνω εἰς τῶν ἐκλογῶν τῆς ἀνακατοσούρας,
ἀπάνω ὅτ' ἂν μαλλώματα καὶ ὅτ' ἂν πολλὰ φαγούρας,
τὸ πῶς ἐνδιαφέρεσαι γιὰ ὅλους μας νὰ δειξῇς
καὶ μὲ τὴν παρουσίαν σου νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃς.

Μὴ σὲ τρομάξῃ, βασιλεῖ, τῶν τουφεκίων ὁ κρότος,
κι' ἂν Δῆμαρχοι τοῦ κράτους σου ἐμεῖς γενοῦμε πάλι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς θὰ βγαίνει πάντα πρῶτος
κι' ἂν γίνῃ ἡ περιφέρεια ἀκόμη πιά μεγάλη.
Αὐτὰ σοῦ λένε, βασιλεῖ, μὲ ὅλη τὴν καρδιά τους
καὶ μένουν ταπεινότατοι.

Οἱ Δῆμαρχοι τοῦ κράτους.

Ὁ Φάουστ ὁ γνωστὸς
καὶ τόσον θαυμαστὸς.

Φάουστ, λαμπρὰ μετὰφρασις ὑπὸ Προβελεγγίου,
ἀριστοτέχου ποιητοῦ κι' ἐπιφανοῦς λογιῶ,
μετὰ εἰκόνων θαυμαστῶν ζωγράφου Γερμανοῦ,
μὲ Μαργαρίτας καὶ χρυσοῦς ἀγγέλους τοῦρανοῦ.
Ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον τεύχος ἤδη
καὶ μένει χάσκων πρὸ αὐτοῦ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἴδῃ.
Αὐτὸ δὲ τὸ ἐξαίρετον καὶ τέλειον βιβλίον
θὰ τὸ εὕρητε εἰς τοῦ Μπὲκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νεώτατα ποιήματα,
μικρὰ καλλιτεχνήματα.

Πολέμης ὁ γλυκύτατος καὶ ποιητὴς τὰ μάλα,
ὅπου συχνὰ διαβάξεται σὲ μιὰ καὶ ἄλλη σάλα,
ὅπου ἀνακατεύεται πολλὴ μὲ ποδογύρους,
μὲ ρεμβασμούς, μὲ ὄνειρα, μὲ αὖρας καὶ ξεφύρους,
καὶ ἄλλης νέας συλλογῆς τὴν ἐκδοσὶν ἀγγέλλει
μὲ χίλια δρὸ ποιήματα, ποὺ στάζουν ὅλα μέλι.

Ὁ Μάτφαρτ πηγαίνει,
καὶ ὅλο μπαينوβγαίνει.

Εἰς τὸν δεσπότην θησαυρῶν καὶ στολισμῶν τοσούτων,
ποῦ ἔχει ὄντως ἀφθονοῦ καλλιτεχνίας πλοῦτον.
ποῦ ὅτ' ἂν στολίδι τοῦ ἐμπρὸς σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις,
καὶ μὲ τὰ μάτια σου τὰ τρῶς καὶ τὸ πουγγὶ σου πᾶνεις,
ὅτ' ἂν Μάτφαρτ τὸν ἑλθῇς, ποῦ γρήγορα ξεκάνει,
ὅς τρέξῃ ὁ καθένας σὰς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.
Δὲν εἶνε πλέον ἀκριβὰ τὰ ἐλλειπὰ του εἶδη
κι' εἰς ὅλους εὐθηνότατα τὰ κάθε πρᾶγμα δίδει.
Ὁ Μάτφαρτ πηγαίνει τὸ πρῶτο μαγαζὶ
ἄνδρες, γυναῖκες, πλούσιοι καὶ πένητες μαζί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' οὗτο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὴ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μὲρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' ὀρητήρια σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.